

ВЛАДИМИР ЈАГЛИЧИЋ

НЕСВОДИВОСТ И КАЛУП*

МУМИЈА

Постоји посебна процедура
чим се тренутак улучи –
нечији се длан већ угура
у утробу – не да је мучи –
смрт је већ овде извела своја
невидљива мајсторства:
мајстори долазе после боја,
у трен зачетог спокојства.
Ваде органе, крв се слева,
уз шале – ко ће први,
јер последњи ће прати црева
и дланове, од крви.
Очисте јетру, срце, бубреге,
да леш намажу балзамом
и да споља намакну утеге
бићу у смрти сазданом.
Уцртаће му осмех, пропраћен
подсмехом којим се прати ловина –
и шминке, сигурно, додаће
за трајање, у вековима.
За поругу, ил' већу казну –
зар то живота другог наслут? –
покушаће да сажму
несводивост у калуп.

* Пет песама обједињених наднасловом „Несводивост и калуп” Владимир Јагличић је послао Редакцији око месец дана пре своје смрти, те ће се њихово објављивање у јунској свесци *Лейојиса* показати, нажалост, као постхумно.

САН О АЛЕЈИ

Над лешом се идеја зачне,
и мртвац, срећан, диже палце.
Ево алеје, неприступачне,
за нас, провинцијалце!

Горди се својим даном смртним –
има ко да те збрине,
засадом рака вртним,
заслужни грађанине!

Али ја – шта ћу, тако безвезан:
толике главе паметне,
а ја не удем, вампирски језан,
ни мртав да се наметнем!

Је ли ужасно, или смешно,
кад ја гробару доспем?
Па зар ће градска служба леш мој
да преузме ко терет сопствен?

Рај ил' пакао – питање нужде,
коче се мртви удови,
јер тешко да ће државне службе
цех накнадити удови.

Одиста, ко ће трошак сносити
на путу једног смера?
Нећете ваљда очи росити
због лумпен–пролетера?

Јест био диван – питање страсти
очев и мајчин сношај.
Ал' ко ће ценама сад дораста,
и ко сносити трошак?

Кад џепове истресу
и насмеше се невино
и ковчег кад изнесу,
(надам се купљен јефтино),

нек заштитнички с ветрима
хујну листови орови
и трава посестрима,
пре него све закорови.

ДВОРИШТЕ

Старац је причао, у сутону,
шта, нисам све разумео,
ал' волах речи што у мир утону,
какве је причати умео.

И кад закркља, кад је кашаљ
речено у сплет уврзо,
бол груди секну страшан:
да ће умрети убрзо.

Све тамније су стазе у цвећу,
(лахор их прахом брише)
којима са њим нећу
проћи никада више.

РЕЗБАР

Близу је његов дом, тик испод главног
пута, чим скренеш, путељком, ка реци...
Двориште пуно напора неславног
ко да завешта равнодушној деци.

Зашто неславног? Па академије
не знају чим се аматер занима...
Силази у реку, тамо све немије
дрвеће бира, пало у валима.

Река му шапће шта да одабере,
док мртва трупла краде вировима,
у њима види лик живе намере
(други – залудни хир над хировима) –

онда их суши на сунцу, допрема,
и љубавнички милује отето –
деље, и чини да оживи као
лица, осмеси, жудња за покретом.

Док главном џадам аутомобили
дижу прашину (свако негде жури),
он као буба длетом оштрим мили,
или сатима у чворове зури.

Тако двориште пуне дрангулије
салона који мало ко разуме,
јер он би мртвој твари да улије
нов живот – живот некадашње шуме.

У скрајнутости недохват–дубокој
двориште то ће многи мимоићи,
мада свако може да озари око –
тек ваља, мало, с главног пута сићи.

У СРЦУ

Ђорђевићу Вуковићу

Предавање у аули уској:
траје спор о песништву француском.

Калемегдан. Шетња нам избистри
и уреди непокојне мисли.

Крагујевац. Говори о мени.
Цела сала слуша га. Он плени.

У хотелу, певачица влада:
оп певуши: „Девојано млада!”

Лепо нам је, како другде није:
мора бити, у срцу Србије.

И сам осмех благ, помало скрити:
тај једини и од смрти штити.

Ређају се досетке и шале,
и навире: „Из Србије, брале!”

Ал’ се друга сад пробија тема:
међу нама најбољега нема.